

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4526/2022
02.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борис Сарих, адвокат у ..., против туженог Јавног градског саобраћајног предузећа „НОВИ САД“ Нови Сад, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2844/22 од 8.8.2022. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2844/22 од 08.08.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2844/22 од 08.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 494/2021 од 11.04.2022. године, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде, за период од 01.01.2018. до 31.12.2018. године, исплати износ од 146,81 динар, са затезном каматом од 18.02.2021. године до исплате, као и износ од 31,61 динар на име затезне камате обрачунате од доспелости до 17.02.2021. године. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2844/22 од 08.08.2022. године, делимично је преиначено решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 50.300,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. У преосталом делу одбијене су жалбе тужиоца и туженог и потврђена је првостепена пресуда. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 3.420,00 динара и одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену посебну ревизију у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Побујаном другостепеном пресудом тужиоцу је правноснажно досуђена разлика зараде у утуженом периоду, утврђена у складу са одредбама тада важећег Колективног уговора туженог. Наведено из разлога што тужени приликом исплате зарада није исцрпео планирану масу средстава за зараде и преостала расположива неутрошена средства. Одлуке нижестепених судова донете су применом одговарајућих одредаба Закона о раду, Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталих примања код корисника јавних средстава, Закона о јавним предузећима и Уредбе о начину и контроли обрачуна и исплате зарада у јавним предузећима. Ревидент не указује на постојање другачије судске праксе изражене кроз правноснажне пресуде, или одлуке Врховног касационог суда у одлучивању о тужбеним захтевима у истоветним чињеничноправним ситуацијама. Ревизијски наводи туженог нису правно релевантан основ за прихватање посебне ревизије из одредбе члана 404. став 1 Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога је на основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 08.02.2021. године, а вредност предмета спора побијеног дела износи 146,81 динар.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне

банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд закључује да ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић